

ความท้าทายของการประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล ในบริบทการเรียนการสอนของไทย

The Challenge of Applying English as International Language Instructional Context of Thailand

เอษณ ยามาลี^{1,*}
Eason Yamalee^{1,*}

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งให้ความรู้แก่ผู้อ่าน ในการประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล ในบริบทของการเรียนการสอนของไทย ภาษาอังกฤษนับว่ามีบทบาทสำคัญในความเป็นภาษาสากลที่มีผู้คนทั่วโลกใช้ หลายประเทศให้ความสำคัญในการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของประเทศตน ประเทศไทยเองก็เช่นเดียวกันที่มุ่งส่งเสริมให้คนไทยมีขีดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจัดอยู่ในประเภทภาษาต่างประเทศที่ยึดรูปแบบของเจ้าของภาษาตามแบบฉบับอังกฤษหรืออเมริกาเป็นสำคัญ ซึ่งมุมมองของนักวิชาการเห็นว่า การยึดติดอยู่กับรูปแบบว่าจะต้องถูกต้องตามแบบของเจ้าของภาษา เป็นเหตุให้นักเรียนไทยที่ศึกษาภาษาอังกฤษ เก่งกลัวว่าจะใช้ภาษาอังกฤษได้ไม่ถูกต้องอย่างเจ้าของภาษาใช้ และไม่กล้าพอที่จะใช้ภาษาอังกฤษทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ในขณะที่เดียวกันภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล มีความหลากหลายทั้งในรูปแบบของการใช้และวัฒนธรรมการใช้ที่แตกต่างกัน ที่เน้นการสื่อสารถึงกันอย่างเข้าใจมากกว่ายึดติดกับรูปแบบทางภาษาของเจ้าของภาษา ครูผู้สอนต้องตระหนักถึงความหลากหลายของภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล โดยปรับเปลี่ยนการเรียนการสอน ไม่ยึดติดอยู่กับรูปแบบของเจ้าของภาษา เปิดกว้างให้เกิดพัฒนาการทางภาษา มุ่งเน้นให้สามารถประยุกต์ใช้เพื่อสื่อสารถึงกันได้อย่างง่าย และเข้าใจ

คำสำคัญ: ภาษาสากล เจ้าของภาษา ขีดความสามารถในการใช้ภาษา

ABSTRACT

This article aims to provide knowledge to readers for applying English, which is considered as an international language in the instructional context of Thailand. English has its important role as it is international language which is used by people all around the world. Many countries have realized its importance in developing English using capabilities of citizens within their countries as found in Thailand. Thailand has encouraged its citizens to improve their English skills. It has been taught as foreign language and imitated the original styles of native speakers like the American and the English. The aspects of scholars reveal that holding on the original style of correctness of native speakers is the reason for intimidation Thai students

¹ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต, กรุงเทพฯ 10240
Faculty of Education, Rattana Bundit University, Bangkok 10240 Thailand
*Corresponding author, E-mail: easonym1@gmail.com

to study English because they are afraid to use it in classes and outside classes. Meanwhile, English as the international language has various styles of usage and different culture which concentrate on understanding of communications more than sticking to the original styles of native speakers. Instructors need to realize its diversity. They need to adapt and apply their teaching in classes and do not concentrate on using only some original formats of native speakers. They have to be open-minded to evolve the use of the language in order to be able to apply it for real-life communications for easy understandings.

Keywords: International language, Native speakers, English using capabilities

บทนำ

ภาษาอังกฤษ ปัจจุบันนับว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญ และมีบทบาทของความเป็นภาษาสากล (Global Language) ในที่นี้หมายความว่า บทบาทความเป็นผู้นำภาษาโลก (World Leading's Language) ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ถูกใช้กันแพร่หลายทั้งในทางธุรกิจ วิทยาศาสตร์ การเมืองและการปกครอง (Crystal, 2003) ภาษาอังกฤษจึงเปรียบเสมือนใบเบิกทางเพื่อนำไปสู่การศึกษาที่ดีกว่าและโอกาสการมีหน้าที่การงานที่ดี ภาษาอังกฤษนับว่ามีบทบาทที่สำคัญ ที่จะสานต่อโลกให้เป็นหนึ่งเดียว ในเกือบทุกประเทศทั่วโลก ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก (English as a native language) ภาษาอังกฤษจะมีสถานะเป็นภาษาที่สอง (English as second language) หรือในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a foreign language) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเดียวที่ใช้อย่างเป็นภาษาทางการ ในสำนักงานเลขาธิการ องค์การสหประชาชาติ และภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่ใช้กันเป็นส่วนใหญ่ในการประชุมการค้าระหว่างประเทศ ปัจจุบันมีนักศึกษาจากนานาประเทศ ไปศึกษา ยังประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก แสดงให้เห็นว่าแทบทุกประเทศทั่วโลกให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า มีต้นฉบับเอกสารงานวิจัยจำนวนมากล้านชิ้นที่เขียนและพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ และก็คาดว่าภาษาอังกฤษจะยังคงเป็นภาษาหลักที่ใช้ในงานวิจัยต่าง ๆ ต่อไปกว่าทศวรรษที่ผ่านมา หลายประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ได้ใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมหาศาลเพื่อ

พัฒนาขีดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของประเทศตน (Swales, 1987) ซึ่งประเทศเหล่านี้ได้ส่งนักศึกษาเป็นจำนวนมากไปศึกษาในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย แคนาดา เป็นต้น (J. Cho, 2014) โดยความเป็นจริงแล้วสถานภาพของภาษาอังกฤษมีฐานะเป็นภาษาสากล (Global Language or International Language) นั้นหมายความว่า การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และรูปแบบภาษาอังกฤษที่เป็นข้อความมุ่งสำหรับสื่อการสื่อความให้ผู้รับสารในระดับนานาชาติ (Crystal, 2003) ด้วยเหตุนี้ ทำให้มีผู้คนทั่วโลกถึงหนึ่งในสี่ต่างก็ใช้ภาษาอังกฤษ และในเอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กล่าวว่าจะมีสูงถึง 812 ล้านคน ในภูมิภาคใช้ภาษาอังกฤษ (Bolton, 2008) ในบทความนี้ ผู้เขียนมุ่งเสนอแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ แยกประเด็นออกเป็นสามส่วนอันประกอบด้วย

1. การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
2. นานาภาษาอังกฤษโลก (World Englishness) และความหลากหลายของภาษาอังกฤษ (English Variety)
  - 2.1 English as native language (ENL) ภาษาอังกฤษในฐานะเจ้าของภาษา
  - 2.2 English as second language (ESL) ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง
  - 2.3 English as a foreign language (EFL) ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

3. ความท้าทายของภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล หรือ Global English หรือ English as international language (EIL) กับการศึกษาที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนของไทย

3.1 การสอนและอุดมคติของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

3.2 รูปแบบของภาษาอังกฤษ (English Language Form)

3.3 สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (English Teaching and Learning Materials)

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในราชอาณาจักรไทยอย่างเป็นทางการ เริ่มขึ้นในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ (คริสต์ศักราช 1824-1851) เนื่องจากสมัยนั้นมีความจำเป็นในการเจรจาต่อรองกับสหราชอาณาจักรที่แผ่ขยายอิทธิพลเข้ามาในรูปแบบการค้าอาณานิคม แนวโน้มนี้ดำเนินต่อเนื่องมายังรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 4) และพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 5) มากไปกว่านี้ ในปีพุทธศักราช 2539 กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป (Wongsothorn, Hiranbura & Chinnawongs, 2003) ประเทศไทยเป็นราชอาณาจักรที่ไม่ได้ตกเป็นเมืองขึ้นของลัทธิการค้าอาณานิคมมาก่อน ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษในประเทศไทย จึงมีการใช้บรรทัดฐานขึ้นอยู่กับการใช้ภาษาของเจ้าของภาษา จึงไม่เกิดภาษาอังกฤษในรูปแบบไทย หรือมีรูปแบบภาษาอังกฤษของตนเอง อย่างไรก็ตามภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ได้นำมาใช้ในไทย หลายสถานะ เช่น เป็นวิชาบังคับในโรงเรียน เป็นสื่อการเรียนการสอนในหลักสูตรการศึกษานานาชาติ ใช้ในการประชุมระดับนานาชาติ ด้านการท่องเที่ยว การถ่ายทอดทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ (Foley, 2005)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้เห็นว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจัดอยู่ในประเภทภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศหรือ English as a foreign language (EFL) หรือใช้ต้นแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบ EFL มาโดยตลอดเช่นเดียวกับการสอนในประเทศอื่น ๆ อีกมากมายทั่วโลก (Talebinezhad & Aliakbari, 2002) เพราะประเทศไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ภาษาราชการ หรือภาษาที่สองสำหรับการสื่อสาร หรือการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับความหมายอย่างเป็นทางการของคำว่า EFL ถึงแม้ว่ารัฐบาลไทยจะพยายามส่งเสริมให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในแวดวงของธุรกิจไปนานแล้ว และมีแผนการที่จะผลักดันให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการเรียนการสอนของประเทศ แต่นักเรียนไทยส่วนใหญ่ได้คะแนนภาษาอังกฤษกันน้อยมากจากผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติ (Matden & Charumane, 2017)

สถานการณ์เช่นนี้แตกต่างจากอีกหลายประเทศในเอเชียที่ส่วนใหญ่เคยเป็นอาณานิคมของจักรวรรดิอังกฤษ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินเดีย ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการหรือไม่ก็ภาษาที่สอง ดังนั้นการสอนแบบ EFL ในประเทศไทยจึงหมายถึงการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนเฉพาะในห้องเรียน เมื่อออกจากห้องเรียนไปแล้วผู้เรียนก็หาโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษได้น้อยเต็มที หรือแทบไม่ได้ใช้เลย (ไพสิฐ บิริบูรณ์, 2554)

แนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ซึ่งได้รับการบอกเล่าจากผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะเจ้าของภาษาว่า อิทธิพลทางอุดมคติของการใช้ภาษาเป็นสิ่งที่ทำให้นักศึกษาไทยขาดความเชื่อมั่นในตนเองและเป็นสาเหตุที่ทำให้ลายอัตลักษณ์ของตนเองที่มีอย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้ จึงมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จโดยทางอ้อม (Boriboon, 2011) อุดมคติในการใช้ภาษาอังกฤษที่ต้องการให้ถูกต้องในแบบเจ้าของภาษาทั้งของอังกฤษและสหรัฐอเมริกาในประเทศไทย เป็นตัวส่งเสริมผ่านกระบวนการสอนโดยผ่านตำรา ระเบียบวิธีการทดสอบ การออกแบบนโยบายที่มีมายังครูผู้สอน สิ่งทีกล่าวมาทั้งหมดถูกถ่ายทอดไปยัง

นักเรียน ผู้เรียนและสังคมโดยรวม ซึ่งครูไทยส่วนใหญ่เชื่อว่าเป้าหมายสูงสุดของการเรียนภาษาอังกฤษ คือการช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้แบบเจ้าของภาษาหรือ ENL ที่ประกอบไปด้วยทั้งการออกเสียงและวัฒนธรรมการใช้ภาษา (Choomthong, 2014) อุดมคตินี้เป็นสิ่งที่ทั้งผู้เรียน และผู้สอนซึมซับมานานตั้งงานวิจัยที่มีการสำรวจความมุ่งหวังของนักศึกษาไทยในระดับมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษจำนวนทั้งสิ้น 387 คน ผลปรากฏว่า แม้ว่าผู้เรียนเหล่านี้ตระหนักถึงรูปแบบภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากลพวกเขายังคงมีทัศนคติในทางบวกต่อรูปแบบการออกเสียงที่เหมือนกับเจ้าของภาษาหากเป็นไปได้ (Kanoksilapatham, 2013) อย่างไรก็ตาม ยังคงมีทัศนคติที่หักล้างว่า หากผู้สอนยังคงยึดติดกับการสอนแบบดั้งเดิม ผลที่ได้คือนักเรียนไทยเกรงกลัวการพูดภาษาอังกฤษ เกิดความเครียด ทำให้พวกเขามองตัวเองต่ำต้อยเนื่องด้วยเป็นคนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก (Non-native English speakers) และเกรงกลัวการผิดพลาดว่า จะพูดภาษาอังกฤษแตกต่างออกไปถ้าพวกเขาไม่สามารถพูดได้อย่างสำเนียงของเจ้าของภาษา (Boriboon, 2011)

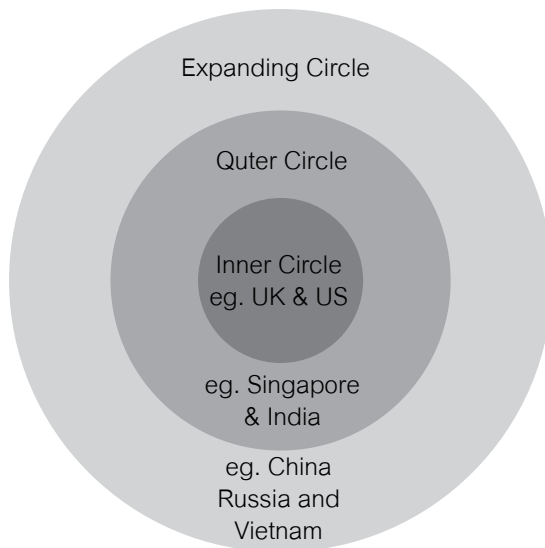
การให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับรูปแบบ (Form) ของการใช้ภาษาอย่างเจ้าของภาษา สามารถส่งผลให้เกิดความคิดที่ว่า ผู้ที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษแบบเจ้าของภาษา อาจไม่เป็นที่ยอมรับได้ มีความสามารถทางภาษาต่ำ หรือระดับการใช้ภาษาต่ำ ขณะที่ผู้ใช้ได้อย่างเจ้าของภาษาจะเป็นผู้ที่ถูกมองว่าใช้ภาษาได้อย่างสูงส่ง (Jindapitak & Teo, 2013) สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษของไทย ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงมุมมองไปในรูปแบบอื่นได้

นอกจากนี้ยังได้มีการตั้งข้อสังเกตว่า ความไม่สามารถนำเสนอภาษาอังกฤษได้อย่างหลากหลายในชั้นเรียนของไทย ที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนรูปแบบทางภาษาอังกฤษเป็นอีกแบบหนึ่งได้อย่างที่ละน้อย หรืออธิบายง่าย ๆ คือ ภาษาอังกฤษแบบไทย ๆ ถูกปฏิเสธและไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม ทำให้เกิดความกลัวของนักเรียนที่จะพูดภาษาอังกฤษทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน (Boriboon, 2011)

ครูอาจารย์และนักวิชาการ ด้านการสอนภาษาอังกฤษควรมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้เพราะอาจจะช่วยสะท้อนสถานการณ์ที่เป็นจริงของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย และอาจนำไปสู่การปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์การสอน (paradigm shift in teaching) ของครูอาจารย์เอง รวมทั้งเพิ่มพูนการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับอุดมการณ์ของภาษาอังกฤษที่สร้างความรู้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากขึ้นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การออกแบบวิธีการสอน และสื่อการสอนในชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพและดึงดูดใจต่อไป (McGroarty, 2010)

2. นานาภาษาอังกฤษโลก (World Englishes) และ ความหลากหลายของภาษาอังกฤษ (English Variety)

แนวคิดของนานาภาษาอังกฤษโลก แรกเริ่มเสนอโดยนักวิชาการ ซึ่งให้เห็นว่ามีการแบ่งแยกภาษาอังกฤษออกเป็น 3 วงกลมร่วมศูนย์กลางเดียวกัน (three concentric circles) โดยใช้บริบททางประวัติศาสตร์ และสถานะของภาษาอังกฤษในภูมิภาคที่หลากหลาย โดยเริ่มตั้งแต่ วงกลมที่มีขนาดเล็กที่สุด ซึ่งอยู่ชั้นในสุดไปยังวงกลมใหญ่สุดที่อยู่วงนอกสุด ซึ่งสามารถถูกระบุได้จากภาพที่ 1 ที่แสดงมาพร้อมนี้ สิ่งนี้ทำให้เห็นถึงองค์ประกอบของวงกลมร่วมศูนย์กลางเดียวกัน ประกอบไปด้วย 1) ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก (Native English speaking countries) จัดอยู่ในวงกลมส่วนในสุด (Inner Circle) เช่น อังกฤษ อเมริกา และออสเตรเลีย 2) ประเทศที่เคยตกเป็นอาณานิคมของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จัดอยู่ในวงกลมส่วนรอบนอก (Outer Circle) เช่น อินเดีย สิงคโปร์ ไนจีเรีย และ 3) ประเทศที่ได้รับอิทธิพลจากโลกตะวันตก และใช้ภาษาอังกฤษในบริบทของการดำเนินงานทางธุรกิจ การศึกษาและเทคโนโลยี จัดอยู่ในวงกลมส่วนขยาย (Expanding Circle) เช่น ญี่ปุ่น จีน ไทย และตุรกี (Kachru, 1997) เพื่อให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น ผู้เขียนขอขยายความดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1: Three concentric circles (World Englishes): จาก Jenkins (2015, p.17)

English as native language (ENL) คือความหลากหลายทางภาษาอังกฤษ ที่ถูกสื่อสารหรือพูดออกมาโดยคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกหรือภาษาหลัก หรือเรียกอีกนัยหนึ่งคือคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ การใช้ภาษาอังกฤษแบบ ENL โดยทั่วไปแล้วถูกจำแนกออกจากภาษาอังกฤษของคนที่ใช้แบบ ESL หรือ EFL (Nordquist, 2017) มีอยู่หลายประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษแบบ ENL เช่น ออสเตรเลีย แคนาดา สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกาและในกลุ่มประเทศที่มีคนที่ใช้ภาษาอังกฤษแบบ ENL อพยพเข้าไปอยู่จำนวนมากและยาวนาน จนกลืนภาษาท้องถิ่นไปโดยสิ้นเชิงก่อนสถาปนาขึ้นเป็นประเทศอย่างประเทศ Belize และ จาไมก้า เป็นต้น (Roger, 2003)

English as second language (ESL) หรือการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง ตามรูปแบบของวงกลมสามวงร่วมศูนย์กลางเดียวกันจัดอยู่ในรูปแบบ Outer Circle ซึ่งหมายความว่า ประเทศที่เคยเป็นอาณานิคมมาก่อนที่ซึ่งภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นภาษาแม่ แต่ภาษาอังกฤษมีความสำคัญในด้านการศึกษา เป็นภาษาราชการ และถูกซึมซับส่งผ่านในวัฒนธรรมของประเทศเหล่านั้น เช่น ประเทศอินเดีย สิงคโปร์ และไนจีเรีย

สำหรับ English as foreign language (EFL) หรือการใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบภาษาต่างประเทศ จัดอยู่ในรูปแบบ Expanding Circle เช่นประเทศไทย จีน ตุรกี และญี่ปุ่น จะเห็นได้ว่า การใช้ภาษาอังกฤษในประเทศที่กล่าวมานี้ เป็นการใช้อังกฤษของผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักหรือภาษาแม่ รูปแบบการเรียนการสอนแบบ EFL นั้น กล่าวคือยึดมาตรฐานของเจ้าของภาษาเป็นหลัก และยังใช้แบบฉบับของเจ้าของภาษามาเป็นรูปแบบมาตรฐานในการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนด้วย ทั้งนี้ ครูผู้สอนในบริบทการสอนภาษาอังกฤษของกระบวนทัศน์ EFL จะเน้นอย่างมากถึงการที่ผู้เรียนจะต้องมีหลักการใช่วิวยากรณ์ และการออกเสียง (pronunciation) ได้เฉกเช่นเดียวกับการใช้ภาษาของเจ้าของภาษา เพราะผู้สอนมีความคิดว่าภาษาอังกฤษแบบ อังกฤษ หรืออเมริกัน คือ Standard English (ภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน) (Wright, 2010)

อย่างไรก็ตาม ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา นักวิชาการด้านนาานาภาษาอังกฤษโลกหลายคนได้ชี้ให้เห็นถึงข้อจำกัดของรูปแบบวงกลมสามวงร่วมศูนย์กลาง (Three concentric circles: Inner, Outer และ Expanding Circle) เพราะรูปแบบนี้ที่ใช้แบ่งภาษาอังกฤษยึดติดกับหลักภูมิศาสตร์

และประวัติศาสตร์มากเกินไป ตัวอย่างเช่น เด็กที่เกิดในประเทศจีน หรือญี่ปุ่น แล้วอพยพไปอยู่ประเทศออสเตรเลียตั้งแต่อายุ 10 ปี เขายังจัดอยู่ในประเภทวงกลมส่วนขยาย (Expanding Circle) ได้หรือไม่ ทั้ง ๆ ที่เขาสามารถพูด อ่าน เขียนได้เฉกเช่นเจ้าของภาษา นอกจากนี้ ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง (Outer Circle) ภาษาอังกฤษอาจเป็นภาษาแรกที่เรียนรู้สำหรับหลาย ๆ คน และใช้ในการพูดที่บ้านด้วย ไม่ใช่แค่ในบริบทของการศึกษาเท่านั้น (Jenkins, 2015)

3. ความท้าทายของภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากลหรือ Global English หรือ English as International Language กับการประยุกต์เข้ากับการเรียนการสอนของไทย

English as International Language (EIL) คือ ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล Larry E. Smith ใช้คำว่า “ภาษานานาชาติ” เพื่อบอกถึงสถานภาพของภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาสากล ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้คนทั่วทุกมุมโลกมาหลายศตวรรษ เป็นสื่อสารข้ามพรมแดนทางกายภาพและวัฒนธรรมนั้น นอกจากนี้แล้วยังมีนักวิชาการอีกหลายท่านที่ใช้คำนี้เพื่ออภิปรายเกี่ยวกับรูปแบบ EIL และหลักการด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากกระบวนทัศน์นี้ (Nattheeraphong, 2004) โดยหลักการพื้นฐาน รูปแบบภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ คือ ไม่มีการกล่าวอ้างถึงสถานะความเป็นเจ้าของหรือกรรมสิทธิ์ของภาษาอังกฤษโดยชาติใดชาติหนึ่งแต่ให้ถือว่า ผู้ใช้ภาษาอังกฤษในโลกใบนี้สามารถใช้แล้ว จรรโลงสร้างสรรค์ภาษาอังกฤษในรูปแบบของตัวเองได้ ใช้งาน เพื่อสื่อสารสื่อความกันรู้เรื่อง การเรียนการสอนในรูปแบบ EIL นั้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในรูปแบบที่แตกต่างกันบนโลกใบนี้ไปในหลักภาษานานาชาติ (World Englishes) มากไปกว่านี้ นักวิชาการอีกหลายคนยังได้นำเสนอแนวคิดที่คล้ายคลึงกับกระบวนทัศน์ EIL เช่น นักวิชาการในยุโรปเรียกว่า “ภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลางสำหรับการสื่อสาร” (English as a lingua franca: ELF) ซึ่งหมายถึง การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลที่มีภาษาแม่

แตกต่างกัน (Dewey, 2007; Jenkins, 2000; Seidhofer, 2001) หรือบางคนเรียกว่า “ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาของโลก” (English as a global or world language) (Crystal, 2003; Kayman, 2004; Nunan, 1999 อ้างถึงใน Talebinezhad & Aliakbari, 2002; Seargeant, 2009 cited in Boriboon, 2011) เป็นต้น

ภาษาอังกฤษในปัจจุบันนับว่ามีบทบาทของความ เป็นภาษาสากล (Crystal, 2003) สืบเนื่องจากว่า ภาษาอังกฤษถูกใช้กันทั้งในทางธุรกิจ วิทยาศาสตร์ การเมืองและการปกครอง เวลาพูดถึงภาษาอังกฤษ มักจะสันนิษฐานไว้ก่อนว่ากำลังพูดถึงภาษาอังกฤษในแบบมาตรฐานของคนอังกฤษหรือคนอเมริกัน ภาษาอังกฤษมีการใช้กันอยู่ทั่วไปทั้งในประเทศแถบแอฟริกา เอเชียและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หลายคนคิดว่า ครูสอนภาษาอังกฤษต้องสอนภาษาอังกฤษในแบบมาตรฐานของอังกฤษหรือสหรัฐอเมริกา เพราะว่าผู้เรียนต้องการเรียนแบบนั้น อย่างไรก็ตามประเทศฟิลิปปินส์และประเทศสิงคโปร์ ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นแบบของตัวเอง ไม่เป็นไปตามแบบมาตรฐานของคนอังกฤษหรืออเมริกัน (Farrell & Martin, 2009) ตัวอย่างเช่น ภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์ (Singlish) โดยเฉพาะภาษาพูด (spoken language) จะไม่มีการใช้กริยาที่บ่งชี้ถึงอดีต (Past tense marking) หรืออธิบายง่าย ๆ คือไม่เปลี่ยนรูปกริยาภาษาอังกฤษเป็นอดีตกาล: “What happen yesterday?” ที่ถูกต้องจะต้องเป็น What happened yesterday? หรือ What did happen yesterday? (Farrell & Tan, 2008)

เมื่อพูดถึงมาตรฐานภาษาอังกฤษ คนส่วนใหญ่ แสดงความเข้าใจที่คล้ายคลึงกันว่าหมายถึงอะไร ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะอธิบายในเรื่องนี้ เหตุผลหนึ่งมาจากยังไม่มีองค์กรใดที่จะรับรองมาตรฐานนี้ได้ อย่างไรก็ตามได้มีนักภาษาบางท่านในฐานะครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ได้ศึกษาจากงานวิจัยต่าง ๆ โดยหวังว่าจะค้นพบคำตอบว่าอะไรคือมาตรฐานภาษาอังกฤษ ที่ควรยึดถือสำหรับใช้ในการสอน แต่สิ่งที่พบก็รู้สึกว่ายิ่งเพิ่มความสับสนมากยิ่งขึ้น การสอนภาษาอังกฤษแบบรักษามาตรฐานดั้งเดิมแบบเจ้าของภาษา อย่างเหนียวแน่น ในความจริงแล้วให้ผลทางลบตามมาต่อผู้เรียนภาษามากกว่า (Tollefson, 2002)

จะเห็นได้ว่า ความนิยมและแพร่หลายอย่างรวดเร็วของภาษาอังกฤษ เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้ศึกษาภาษาอังกฤษ ต้องมองลึกไปถึงความเปลี่ยนแปลงที่อาจเป็นไปได้ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากแบบเดิมหรือแบบ ENL ไปสู่ EIL การร่วมกันกำหนดเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ ด้วยมุมมอง EIL ผู้การเตรียมผู้เรียนให้ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของโลกยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งมีความเปลี่ยนแปลงทั้งบริบทและวัฒนธรรมของการใช้ภาษา ด้วยเหตุนี้ครูผู้สอนและหลักสูตรการสอน EIL ควรให้ผู้ศึกษาได้ตระเตรียมความพร้อมสำหรับความเปลี่ยนแปลงและซึมซับภาษาอังกฤษในแบบหลากหลายมากกว่าการยึดมั่นในความคงที่ของภาษา (Jenkins, 2009)

ถึงอย่างไรก็ตามสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นนี้ นับเป็นความท้าทายและ ยังคงเป็นสิ่งที่ยากยิ่งในบริบทการเรียนการสอนของไทย ซึ่งผู้เชี่ยวชาญอธิบายเหตุผลประกอบแยกออกเป็นประเด็นย่อย คือ การสอนและอุดมคติของครูผู้สอนในไทย, รูปแบบของภาษา และ สื่อการเรียนการสอน

3.1 การสอนและอุดมคติของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ประการแรก นักการศึกษาจำนวนมากเชื่อว่า ความล้มเหลวในการสอนภาษาอังกฤษในไทย เป็นเพราะว่าเรามุ่งเน้นการสอนในด้านไวยากรณ์มากเกินไป ซึ่งหมายถึง ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษนั้นเป็นศูนย์กลางแห่งความสนใจในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นเวลาช้านาน ครูไทยโดยมากนั้นคิดว่าปัญหาภาษาอังกฤษของเด็กไทยนั้นเกิดมาจาก เด็กนักเรียนไทยขาดความรู้ด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ นี่เป็นเหตุผลที่ครูไทยส่วนมากประเมินความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการประเมินในด้านความรู้ไวยากรณ์ที่ผู้เรียนได้รับ ดังนั้นบทเรียนจึงต้องเน้นสอนไปในด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ (Kongkerd, 2013) โดยความเป็นจริงแล้วหลักไวยากรณ์อังกฤษเป็นส่วนที่ยากที่สุดสำหรับผู้เรียนที่เป็นคนไทย สืบเนื่องมาจากอิทธิพลเชิงลบของภาษาแม่ที่มีต่อภาษาอังกฤษ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีรูปแบบที่ต่างกันในเชิงตระกูลภาษาศาสตร์ (linguistic families)

ภาษาไทยอยู่ในตระกูลภาษากะได (Kadai) แต่ภาษาอังกฤษอยู่ในตระกูลเจอร์แมนิก (Germanic Family) ความไม่เหมือนกันทั้งสองภาษานี้ แสดงออกมาในรูปแบบเช่น Subject-verb agreement (การใช้ประธานและกริยาให้สอดคล้องกัน), Passive voice (กรรมวาจก), relative clause (ประโยคสัมพัทธ์), และ Pro-drop languages (ภาษาที่สามารถละคำสรรพนามบางประเภทได้) (Thep-Ackrapong, 2005) จากที่กล่าวมานี้ ส่งผลให้ผู้เรียนจึงไม่ได้รับการสอดแทรกทักษะด้านการฟัง และการพูดอย่างเพียงพอ แนวคิดนี้ไปในแนวเดียวกับแนวคิด EIL เพราะว่าการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองนั้น ต้องสอนทั้งรูปแบบภาษาอังกฤษที่ปรากฏในแบบมาตรฐาน (Standard English) และสิ่งที่ปรากฏต่าง ๆ ในรูปแบบภาษากลางที่มีความหลากหลาย ทั้งสี่ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน (Mackenzie, 2013) กระนั้นก็ตาม ผู้เขียนเห็นด้วยกับแนวคิดนี้ และขอสอดแทรกมุมมองเพิ่มเติม เพราะผู้เขียนในฐานะที่สอนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาคิดว่าวิธีการที่เหมาะสมคือ ครูต้องแนะนำภาษาอังกฤษในรูปแบบมาตรฐานก่อน และต้องแน่ใจว่าผู้เรียนมีองค์ความรู้เพียงพอในด้านความเที่ยงตรงของการใช้ภาษา หลังจากนั้นจึงเป็นเวลาที่เหมาะสมในการแนะนำภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ (Singlish หรือ Indian English) มิเช่นนั้น หากสอนในรูปแบบที่หลากหลายตั้งแต่เริ่มต้น โดยที่ผู้เรียนไม่ได้รับความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอย่างเพียงพอ ในอนาคตเมื่อผู้เรียนไปเจอสถานการณ์ต่าง ๆ อาจเกิดความสับสนในรูปแบบของภาษาได้ ยกตัวอย่างเช่น หากผู้เขียนได้รับมอบหมายให้สอนในรายวิชาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน และต้องสอนเกี่ยวกับการใช้ Question Tag (วลีคำถาม) ผู้เขียนก็ต้องมั่นใจว่าผู้เรียนเข้าใจเพียงพอในรูปแบบการใช้วลีคำถามที่ถูกต้องเสียก่อน ตรงนี้สามารถประเมินได้จากการถามตอบในห้องเรียน การทำแบบฝึกหัดร่วมกัน หลังจากนั้นจึงจะสามารถที่จะสอดแทรกรูปแบบต่างๆของวลีคำถามในรูปแบบภาษาอังกฤษแบบอินเดีย (Indian English) ซึ่งใช้วลีคำถามคำว่า "isn't it" ในรูปนี้ในตอนท้ายของทุกประโยคบอกเล่าโดยไม่คำนึงถึง Tense และรูปแบบ

ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยาของประโยคภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษในรูปแบบนี้เป็นที่ยอมรับในอินเดีย เช่น "The ladies are beautiful, isn't it?." (Stenstrom, Anderson & Hasund, 2002)

3.2 รูปแบบของภาษา (Language Form)

รูปแบบของภาษาที่สื่อออกมา ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เป็นความท้าทายของ ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล (EIL) ในการเรียนการสอนของไทย นักวิชาการบางท่านกล่าวว่าผู้สอนควรใช้เวลาอย่างเหมาะสม พอดีสำหรับรูปแบบภาษาอังกฤษแบบภาษาแม่ (ENL forms) ที่ไม่ค่อยได้ใช้ในภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลายอื่น ๆ และในขณะเดียวกัน ไม่ควรลงโทษ ผู้เรียนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา แต่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงรูปแบบภาษาที่ทำให้เข้าใจได้ง่าย มากไปกว่านี้ เป็นสิ่งที่ไม่สมควรที่ครูใช้เวลาหลายชั่วโมงเรียนติดต่อกันแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนในด้านการออกเสียง และการเน้นเสียง (pronunciation and stress) โดยยึดกับบรรทัดฐานของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ หรืออเมริกัน (Dewey, 2012) ในทางกลับกัน ยังมีแนวคิดบางส่วนที่เห็นว่าเป็นสิ่งที่ยากในบางบริบทที่จะมีรูปแบบ ภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลาง (ELF: English as Lingua Franca) เพื่อเป็นการส่งเสริมการมุ่งสู่ภาษาสากล โดยเฉพาะเมื่อรูปแบบภาษาอังกฤษที่ใช้ในห้องเรียนนั้นยังไม่ได้ถูกจัดให้เป็นระบบ (McKay, 2012) ยกตัวอย่างเช่น การทับศัพท์ภาษา หรือการถอดตัวอักษร (Transliteration) เช่นคำว่าอาจารย์ในภาษาไทย (บางคนเขียนภาษาอังกฤษว่า "Ajarn" ที่ถูกต้องภาษาอังกฤษใช้คำว่า "lecturer, หรือ teacher" แม้แต่การเขียนโดยรูปแบบคำว่า "Ajarn" ก็ยังไม่ได้นำไปสู่ระดับการสะกดคำที่มั่นคง (ซึ่งหมายถึงสังคมนั้นยอมรับได้ว่า ภาษาอังกฤษแบบนั้นผิดในภาษาอังกฤษแบบบรรทัดฐาน แต่เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ในสังคมนั้น ๆ) การเขียนโดยใช้รูปแบบ "Ajarn, Achan หรือ Archarn" ไม่สามารถนำมาใช้ได้ในงานเขียนเชิงวิชาการ เพราะนักวิชาการจำนวนมากยังไม่ให้การยอมรับในจุดนี้ ไม่เหมือนกับรูปแบบของภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์ที่มีการยืมคำศัพท์ภาษาจีนแบบฮกเกี้ยนมาเช่นคำว่า "Kiasu" ซึ่งแปลว่า

กลัวที่จะแพ้ หรือ กลัวที่จะเสียเปรียบ และในขณะเดียวกัน คำดังกล่าวกลับเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการด้านการสื่อสารและการเขียน (Farrell & Martin, 2009)

3.3 สื่อการเรียนการสอน (Teaching and Learning Materials)

สื่อการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่ไม่อาจมองข้ามได้ในการเปิดโลกทัศน์ผู้เรียนต่อภาษาสากล เพราะเป็นสิ่งที่ผู้สอนภาษาใช้มากที่สุดในห้องเรียน และปัจจุบันนี้กล่าวอย่างไม่สงสัยเลยว่า ผู้สอนมักใช้สื่อการสอนหนังสือที่มาจากสำนักพิมพ์ที่ขึ้นชื่อจากสหราชอาณาจักร หรือ สหรัฐอเมริกา (Farrell & Martin, 2009) ในที่นี้ จะเห็นได้ว่าหนังสือส่วนใหญ่ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาจากสำนักพิมพ์ที่มีชื่อเสียง เช่น Oxford หรือ Mac Millian. อันที่จริง หากผู้สอนต้องการให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ที่หลากหลายในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ในภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์ (Singlish) โดยที่ภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์นั้นมีคำศัพท์บางคำที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมอื่น ๆ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นการยืมคำศัพท์ (loan words) ยกตัวอย่างคำว่า mee rebus (ภาษามาลายู: ก๋วยเตี๋ยว), และ tudung (ภาษามาลายู: ชุดยาวที่คลุมมิดชิดของหญิงมุสลิมชาวมาเลเซีย) ผู้สอนสามารถหาสื่อหรือเนื้อเรื่องการอ่านที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ ได้จากสื่อทางอินเทอร์เน็ตในยุคปัจจุบันนี้ หรือสื่อวิดีโอจาก youtube ไม่ใช่มุ่งแต่ใช้สื่อที่มาจากสำนักพิมพ์ของประเทศเจ้าของภาษาที่มุ่งเน้นในวัฒนธรรมเฉพาะชาตินั้น เช่น คริสต์มาส หรือ ฮาโลวีน ผู้เขียนในฐานะที่เคยเป็นอาจารย์พิเศษของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร เมื่อ 2-3 ปีก่อนหน้านั้น ขอยกตัวอย่างเพิ่มเติม กรณีศึกษารายวิชา "ภาษาและวัฒนธรรมสำหรับครู" ซึ่งเป็นวิชาบังคับสำหรับนิสิตครูทุกสาขาวิชา และโดยส่วนมากนิสิตจากมหาวิทยาลัยนี้ 80% มีพื้นเพมาจากต่างจังหวัด และไม่เคยเดินทางโดยสารโดยเครื่องบิน แต่เนื้อหาจำนวนมากของหนังสือเรียนยังยึดรูปแบบที่ไม่ได้มีการดูบริบทของผู้เรียน เช่น การสนทนาระหว่างคนไทยกับเจ้าของภาษาที่สนามบินในเรื่องการเดินทางโดยสารด้วยเครื่องบิน และ เอกสารที่ให้ผู้โดยสารผ่านขึ้นเครื่อง

(boarding pass) ผู้เขียนเห็นว่าน่าจะเป็นการเหมาะสมมากกว่า หากปรับเนื้อหาในสิ่งที่ผู้เรียนพอมีความคุ้นเคย เช่นบทสนทนาภาษาอังกฤษในสถานการณ์พานักท่องเที่ยวไปยังตลาดน้ำดำเนินสะดวก (ธานินทร์ คงอินทร์, พัชรพัภรณ์ พรชุตี และ สายสุนีย์ อุลิศ, 2554)

สรุปและข้อเสนอแนะ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีผู้คนทั่วโลกใช้ จึงเป็นภาษาที่มีความหลากหลาย (English variety) ทั้งในรูปแบบของการใช้ภาษาและวัฒนธรรมการใช้ภาษา ครูผู้สอนนั้นเปรียบเสมือนแม่แบบของผู้เรียน (Role model) ดังนั้นจึงต้องตระหนักถึงความแตกต่างและความหลากหลายของภาษาอังกฤษ ไม่ควรยึดติดอยู่กับรูปแบบ (Form) ที่เป็นของเจ้าของภาษา และอย่าคาดหวังว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษจะต้องมีสมรรถนะและศักยภาพในแบบของเจ้าของภาษา การตระเตรียมการเรียนการสอนควรเน้นและเปิดกว้างให้เกิดการโต้ตอบระหว่างกัน (face-to-face interactions) เริ่มจากการประเมินสมรรถนะของผู้เรียนบนพื้นฐานของการสื่อสารที่เกิดประสิทธิผล (communicative effectiveness) มากกว่าการให้น้ำหนักไปที่ความถูกต้องของไวยากรณ์ในแบบของเจ้าของภาษา และกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาให้มากขึ้น เพื่อสร้างให้เกิดความคุ้นเคยในการใช้ภาษา และสร้างความมั่นใจในประสิทธิภาพของการสื่อสาร หมายถึง เน้นประสิทธิผลในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องอย่างเจ้าของภาษา หรือมุ่งไปที่การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (intercultural communication) เช่น ตำราการเรียนการสอน ควรมีมาจากหลายหลายไม่ยึดติดอยู่กับเฉพาะตำราเรียนที่มาจากของเจ้าของภาษา (Matsuda, 2003) ทั้งนี้เพื่อจะช่วยเหลือเพิ่มประสิทธิภาพให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับลักษณะของภาษาได้หลากหลายมากขึ้น การจะทำให้เกิดการยอมรับความหลากหลายของภาษาอังกฤษนั้นต้องมีสิ่งที่ต้องตระหนักอยู่สองประการ ประการแรกคือ เราต้องยกย่อง และไม่ละเลย หรือดูแคลนต่อความหลากหลายของภาษาอังกฤษในรูปแบบต่าง ๆ ประการที่สองคือ การที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนผ่านนี้อย่างสร้างสรรค์ถึงเวลาที่ทุกภาคส่วน (ระดับผู้วางนโยบาย ผู้สอน และ

ผู้เรียน) จะต้องก้าวไปข้างหน้าในทิศทางที่บูรณาการอัตลักษณ์ไทยเข้าไปสู่ภาษาอังกฤษ (Kanoksiapatham, 2016) ในบทความนี้ผู้เขียนหวังว่าจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน ในการเสนอรูปแบบในการเรียนการสอน รวมถึงการเปิดกว้างของวิวัฒนาการทางภาษาที่อาจเปลี่ยนแปลงไป ให้ความสำคัญในแก่นสารของการสื่อสารทางภาษาที่เข้าใจ มากกว่าการยึดติดอยู่กับรูปแบบของเจ้าของภาษา ในบริบทการเรียนการสอนภาษาไทยนั้น จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ผู้เขียนไม่ได้ต้องการสื่อความว่าให้ละทิ้งรูปแบบภาษาอังกฤษแบบฉบับของเจ้าของภาษา (English Native Speaker Model) จากบริบทการเรียนการสอนโดยสิ้นเชิง ในทางตรงกันข้าม ครูผู้สอนต้องให้ผู้เรียนตระหนักถึงรูปแบบภาษาอังกฤษที่ใช้กันหลายหลาย (diverse English varieties) ซึ่งเป็นบริบทที่มีความสมจริงในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และการสื่อสารในระดับสากล

เอกสารอ้างอิง

ธานินทร์ คงอินทร์, พัชรพัภรณ์ พรชุตี และ สายสุนีย์ อุลิศ. (2554). ภาษาและเทคโนโลยีสำหรับครู. กรุงเทพฯ: โปรแกรมภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ไพสิฐ บริบูรณ์ (2554). ภาษา อุดมการณ์ และการครอบงำ: ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ ในประเทศไทยและแนวทางแก้ไข, *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนม*, 3(6), น. 2-11.

Bolton, K. (2008). English in Asia, Asian Englishes and the issue of proficiency. *English Today*, 24(2), pp. 3-12.

Boriboon, P. (2011). Language, Ideology and Domination: Problems of English Language Teaching in Thailand and Solutions. *Songklanakarin Journal of Social Sciences and Humanities*, 17(6), pp. 23-59.

- Choomthong, D. (2014). Preparing Thai Students' English for the ASEAN Economic Community: Some Pedagogical Implications and Trends. *Language Education and Acquisition Research Network (LEARN) Journal*. 7(1).
- Crystal, D. (2003). *English as a global language*. (2nd ed). Cambridge: Cambridge University Press.
- Dewey, M. (2007). *English as a Lingua franca: an empirical study of innovation in lexis and grammar*. Unpublished Ph.D. Thesis, King's College London.
- Dewey, M. (2012). "Towards a post-normative approach: learning the pedagogy of EFL". *Journal of English as a Lingua Franca I/I*: pp. 141-70.
- Farell T.S. & Martin, S. (2009). To Teach Standard English or World Englishes, A Balanced Approach to Instruction. *English Teaching Forum*. (2).
- Foley, J. (2005). English in Thailand. *RELC Journal*, 36(2), pp. 223-234.
- J. Cho. (2014). University of Nebraska-Lincoln, *Understanding the Importance of English Education in South Korea and Exploring the Reasons Why South Korean Students come to a University in the Midwest*.
- Jenkins, J. (2000). *The phonology of English as an international language*, Oxford University Press.
- Jenkins, J. (2009). English as a lingua franca: Interpretations and attitudes. *World Englishes*, 28, 200-207.
- Jenkins, J. (2015). *Global Englishes*. (3rd ed). Routledge Taylor & Francis Group, London and New York.
- Jindapitak, N. & Teo, A. (2013) Accent Priority in a Thai University Context: A Common Sense Revised. *English Language Teaching*. 6(9), pp. 193-204.
- Kachru, B.B. (1997). World Englishes and English-Using Communities. *Annual Review of Applied Linguistics*, 17, 66-87.
- Kanoksilapatham, B. (2013). Thai university students' values heard: Aspired pronunciation model. *Journal of English Studies*, 8, pp. 124-153.
- _____. (2016). Towards Global English Horizons. *Language Education and Acquisition Research Network (LEARN Journal)*, 9(2)., pp. 44-48.
- Kayman, M.A. (2004). The state of English as a global language: communicating culture. *Textual practice*. 18(1), pp.1-22.
- Kongkerd, W. (2013). Teaching English in the Era of English Used as a Lingua Franca in Thailand. *Executive Journal*. 33(4), pp. 1-12.
- Mackenzie, I. (2013). *English as a Lingua Franca Theorizing and Teaching English*, New York, United States of America.
- Matden, K. & Charumanee, N. (2017). Ability and the Relationships between Grammar Ability Reading and Writing Skills. *Journal of Humanities: Naresuan University*. 14(2), pp. 33-45.
- Matsuda, A. (2003). Incorporating World Englishes in Teaching English as an International Language. *TESOL Quarterly*. pp. 719-729.
- McGroarty, M.E. (2010). *Language and Ideologies*. In N.H. Hornberger, & S.L. McKay (Eds), *Sociolinguistics and Language Education* (pp.3-39). Bristol, UK: Multilingual Matters.

- McKay, S.L. (2002). *Teaching English as an international language*. Oxford: Oxford University Press.
- Nattheeraphong, A. (2004). *Teachers' Understanding of English as an International Language (Unpublished Master's Thesis)*. National Institution of Development Administration, Bangkok.
- Nordquist, R. (2017). *Standard English Definitions and Controversies*. Retrieved April 22, 2018 from <http://www.thoughtco.com/what-is-standard-english-1691016>.
- Nunan, D. (1999). *Second language teaching and learning*. Boston: Heinle & Heinle.
- Roger, M.T. (2003). *Filipino English and Taglish Language, Switching from Multiple perspectives*. John Benjamins.
- Seargeant, P. (2009). *The idea of English in Japan: ideology and the evolution of a global language*. Bristol: Multilingual Matters.
- Seidlhofer, B. (2001). Closing a conceptual gap: The case for a description of English as a lingua franca. *International Journal of Applied Linguistics*. 11(2), pp. 133-58.
- Shaik, R.A. (2016) Importance of English Communication Skills, *International Journal of Applied Research*, 2(3), pp. 478-480.
- Stenstrom, A-B., G. Ndersen, G. and Hasund, I.K. (2002). *Trends in Teenager Talk: Corpus Compilation, Analysis and Findings*. Amsterdam: John Benjamins.
- Swales, J. (1987). Utilizing in literatures in teaching a research paper. *TESOL Quarterly*, 31(1), pp. 41-68.
- Talebinezhad, M.R. and Aliakbari, M. (2002). ESL, EFL, EIL Revisited: Investigation, Evaluation and Justification of a shift in the Current ELT Models in Iran. *Journal of Social Sciences Humanities of Shiraz University*. 8(1).
- Thep-Ackrapong, T. (2005). Teaching English in Thailand: An Uphill Battle. *Manutsat Paritat: Journal of Humanities*. 27(1), 51-62.
- Tollefson, J.W. (2002). Reconsidering "target language". *Language Research Bulletin*. 17, pp. 143-52.
- Wongsothorn, A., Hiranburana, K., & Chinnawongs (2003). English language teaching In Thailand today. In H Wah Kam, and Wong, R.L. (Ed), *English language teaching in East Asia Today: Changing policies and practices* (pp. 441-453). Singapore: Eastern Universities.
- Wright, W.E. (2010). *Foundations for Teaching English Language Learners: Research, Theory, Policy and Practice*. Philadelphia: Calson.